

Vänsterpress om Mellanöstern – mars 2015

Artiklarna nedan handlar om Libyen, Syrien, Israel, Saudiarabien och Kurdistan.

Se även artikelsamlingarna [Vänsterpress om Mellanöstern](#) (från slutet av januari 2015) och [Vänsterpress om Mellanöstern](#) (februari 2015), samt artikeln ["Vi måste få ett slut på detta smutsiga krig" - Intervju med Heitham Mannaa](#) av Aron Lund.

Av stor betydelse för utvecklingen i hela regionen är den Islamiska staten och dess roll. Om detta se [Böcker om Islamiska Staten \(IS\)](#), som presenterar två böcker om ämnet (med längre bokutdrag). Se också artiklarna [Islamiska statens framväxt](#) och [Kriget med Isis: Syriens president spelar högt med svaga kort](#) av Patrick Cockburn, samt [Varför segern i Kobane är viktig](#) och ["Vi måste få ett slut på detta smutsiga krig" - Intervju med Heitham Mannaa](#) av Aron Lund.

Martin Fahlgren 21/3 2015

Innehåll

Arbetaren	1
<i>Israel kliver än mer högerut</i>	<i>1</i>
Flamman.....	2
<i>Libyen – Krig på falska premisser</i>	<i>2</i>
Fria Tidningen	3
<i>Efter Saudiaffären – dags bryta militärsamarbetet med Israel</i>	<i>3</i>
Internationalen	4
<i>Valet i Israel: Högern kvar vid makten</i>	<i>4</i>
<i>Netanyahu vann – Vad händer nu?</i>	<i>5</i>
Offensiv	7
<i>Libyen i spillror efter Natofiasko</i>	<i>7</i>
<i>Vi minns Halabja.....</i>	<i>9</i>
<i>Vem bryr sig om Syrien?</i>	<i>10</i>
Proletären.....	12
<i>Längtan efter fred i Syrien.....</i>	<i>12</i>
<i>Visst går det att tala med Assad!</i>	<i>15</i>

Arbetaren

Israel kliver än mer högerut

Axel Green

Arbetaren 20/3 2015

Benjamin Netanyahus och Likuds oväntade valskräll innebär ett slag mot de som hoppats på en tvåstatslösning mellan Palestina och Israel. Premiärministerns löfte under valspurtens sista etapp tros ha lockat den radikala högern till partiet.

Mot oddsen tog sittande premiärminister Benjamin Netanyahu hem segern i det israeliska valet och förstärkte sin position med ytterligare tio platser av 120 i parlamentet. Allt tyder på att partiet söker koalitionsstöd från högerradikalt håll.

Resultatet bedöms vara spiken i kistan för de som hoppats på en förändring i den hårda israeliska politiken gentemot Palestina. Särskilt som premiärministern i en intervju strax före valet lovat att aldrig godkänna en tvåstatslösning så länge han sitter vid makten.

– Vi kommer att få se fortsatt etablering av bosättare och en hård hållning mot Gaza. De kommer att ytterligare försvåra läget för det palestinska ledarskapet, säger Asad Ghanem, professor i statsvetenskap vid Haifas universitet i Israel.

Allt tydde på att premiärministerns beslut att utlysa nyval för att stärka sin position skulle bli ett fiasko. Under valrörelsen riktades stark kritik mot den förda politiken som lett till ökad ojämlikhet även inom den israeliska befolkningen. Skenande bostads- och matpriser har drabbat både arbetarklassens israeler och palestinier, men även den israeliska medelklassen, hårt.

Enligt Asad Ghanem har valresultatet bekräftat att ekonomiska intressen i slutändan inte avgör röstandet.

– Röstandet följer sekteristiska och demografiska linjer. Sekulära judar röstar mitten och till vänster, de ortodoxa, bosättarna och de ryska judarna röstar till höger och extremhöger. De är i dag en starkare grupp, säger han.

Samtidigt gjorde Arabiska enhetslistan ett rekordval och slutade som tredje största parti med omkring 14 platser. Men partiets slutliga inflytande över israelisk politik bedöms som begränsat.

Frågan är också om koalitionen av kommunister, muslimer och nationalister kan hålla enad front trots de stora olikheterna inom den.

– Det är en historisk bedrift. Men det största inflytandet får de nog i lokalsamhället, säger Asad Ghanem.

Adam Keller från den israeliska freds rörelsen Gush Shalom tog emot valresultatet med nedstämdhet.

– Vi hade förstås hoppats att Israel skulle välja en väg mot en avslutad ockupation. Nu ser det ut som om hoppet ligger i att EU intar den hållning som Sverige redan valt, att regeringar och gräsrotsaktivister ökar det internationella trycket, säger han.

Flamman

Libyen – Krig på falska premisser

Mikael Nyberg

Flamman 19/3 2015

När utrikesminister Hillary Clinton menade att Gaddafi var på väg att genomföra ett folkmord i Libyen satt Pentagon och den amerikanska militären på motstridig information. Men det blev ett anfallskrig mot Libyen och västvärldens medier bär del i skulden, menar Mikael Nyberg.

Libyen sorteras numer av vår expertis in under kategorin ”failed states”, misslyckade stater. Utvecklingen är, som det heter, oroande. Statsapparaten fungerar inte. Samhället trasas sönder i inbördeskrig, och kommentatorerna berättar hur ”våldet” sprider sig till angränsade länder. Ungefär som ebola. En afrikansk farsot som hotar en oskyldig omvärld. Förspelet bleknar bort i en minneslucka.

I februari 2011 kom rapporter om att den arabiska våren spridit sig till Libyen. Talesmän för oppositionen larmade om att Muammar Gaddafi, landets diktator, beordrat sina väpnade styrkor att kallblodigt skjuta ned fredliga demonstranter. Bara på en vecka hade regimen dödat 10 000 människor och skadat 50 000.

Gaddafi hade länge varit en företrädare för ondskan i världen, men efter den 11 september 2001 hade han rättat in sig i ledet och bistått USA och dess allierade i det krig mot terrorismen som president Bush utlyst. Det hjälpte honom inte denna vår, när västliga stormakter och regionala intressenter försökte manövrera sig fram genom de folkliga revolterna.

Gaddafi skickar stridshelikoptrar mot demonstranter, rapporterade nyhetskanalerna. Han planerar folkmord i Benghazi, visste expertisen.

Storbritannien och Frankrike krävde FN-sanktion för en militär intervention i syfte att upprätta en flygförbudszon. USA anslöt sig till kravet och Kina och Ryssland, som ännu var angelägna om att vara västmakterna till lags, fogade sig.

Strax var förbehållen i FN-resolutionen glömda. Så snart stridsflygplanen och specialstyrkorna var på plats handlade det inte längre om att skydda civila. De föregivna fredsfrämjarna gav sig in i inbördeskriget på rebellernas sida.

I Sverige såg liberaler framför sig hur demokrater av västligt slag skulle ta över. Andreas Malm skrev i *Aftonbladet* om ”formidabla steg mot en revolutionär demokrati”. De var överens om att svenska Jas Gripen måste sättas in för att stoppa ”Gaddafis massakrer på sitt eget folk”.

De fick som de ville. Saabs lobbyister cashade in sina arvoden, och i Nordafrika gick det som det gick.

Nu kommer nyheter från andra sidan Atlanten som aldrig lär hamna i *Rapport* eller på löpsedlar.

Tidigare okända bandupptagningar visar att höga amerikanska militärer, Pentagons under rättelseagenter och en framstående demokrat i kongressen i hemlighet och vid sidan om reguljära diplomatiska kanaler förhandlade med Gaddafis son och andra företrädare för regeringen i Tripoli för att hitta en fredlig utväg. Men State Departement avvisade alla kontakter.

Spionorganen hade inga informationer om omfattande massakrer eller risk för folkmord. Den styrka som avancerade mot Benghazi var relativt begränsad, antalet döda i striderna räknades

i hundratal och de flesta civila hade flytt. Regimen och dess styrkor begick allvarliga förbrytelser mot civila, och Gaddafi hade talat om att rensa landet från ”rättor”, men underrättelsetjänstens bedömning var att han inte planerade något massdödande av civila i de upproriska städerna.

Utrikesminister Hillary Clinton insisterade: Gaddafi var på väg att genomföra ett folkmord. Omvärlden måste hindra honom och störta honom från makten. Det var, som en anonym företrädare för spionorganen uttrycker det, ”ett beslut som vilade på tunn information”. Presidenten gav sin utrikesminister fria händer och medieindustrin gjorde sitt jobb i mobiliseringen av opinionen.

Avslöjandena härrör från Washington Times, en tidning som gör sitt bästa för att hindra Hillary Clinton från att efterträda Barack Obama i Vita huset. De stämmer väl överens med tidigare rapporter om att Pentagon motsatte sig bombningarna av Libyen.

Ove Bring, professor vid Försvarshögskolan, fick 2011 frågan vad som skilde situationen i Libyen från det förtryck och det våld som samtidigt drabbade medborgare i exempelvis Bahrain: ”Den libyska situationen var lite speciell, det framstod på ett klarare sätt än annars att regimen Gaddafi var en galen regim som förföljer sin egen befolkning”.

Det föll honom inte in att de regimer USA och dess förbundna av olika skäl vill bli av med alltid framstår som lite speciella och alltid tycks styras av en särskilt grym och galen ledare. Ett råd: När hangarfartygen börjar röra på sig, stäng av tv:n, misstro expertisen och tvivla på omdömet hos intellektuella som vill göra revolution i främmande länder med Natos hjälp.

Fria Tidningen

Efter Saudiaffären – dags bryta militärsamarbetet med Israel

Per Gahrton

Fria tidningen 19/3 2015

De rödgröna partierna har tidigare enats om att bryta det militära samarbetet med Israel – nu är tid att agera, skriver Per Gahrton.

Saudiarabien är inte den enda förtryckarstaten i Mellanöstern. Sexton av Arabförbundets medlemsstater klassas av *the Economist* som ”auktoritära”. Saudiarabien och Syrien är värst, men Sudan, Förenade Arabemiraten, Jemen och Bahrein får nästan lika låga demokratipoäng. Så det finns fler arabstater som bör få klara sig utan svenska vapen.

Dessutom finns ju världsrekordhållaren i ockupationsförtryck och storskalig markstöld – Israel. Dit exporteras inga vapen, men Sverige har importerat militär högteknologi, haft utbyte av experter och i Tel Aviv-ambassadens personal ingår överstelöjtnant Björn Blomberg, som är försvarsattaché med särskild uppgift att underlätta svensk-israeliskt militärsamarbete.

Inför valet 2010 blev de rödgröna partierna överens om att lägga huvudansvaret för den katastrofala situationen för palestinierna på Israel. Man tog avstånd från Israels ockupationspolitik och krävde att Israel drar sig tillbaka från ockuperade palestinska områden, häver blockaden mot Gaza, upphör med all bosättningsaktivitet på Västbanken och i Östra Jerusalem, upphör med det folkrättsvidriga byggandet av muren på ockuperat palestinskt område; de rödgröna lovade att verka för att Haagdomstolens utslag från 2004, som olagligförklarar muren, efterlevs och genomförs. De rödgröna gick till och med så långt att de utfäste sig att i regeringsställning ”verka för att den planerade uppgraderingen av förbindelserna mellan EU och Israel inte kommer till stånd så länge Israel inte uppfyller sina förpliktelser enligt såväl associationsavtalet som internationell lag samt genomför en verklig förändring på marken när det kommer till respekt för mänskliga rättigheter, inte minst på de ockuperade områdena, och folkrätten.”

På grundval av denna allmänna syn på läget – som ju inte har förbättrats – blev de rödgröna också överens om att varje form av militärsamarbete mellan Sverige och Israel var olämpligt. Därför skrevs det in i det rödgröna regeringsprogrammet att en ny regering skulle ”upphöra med allt försvarsrelaterat samarbete mellan Israel och Sverige, kalla hem den svenska militärattachén i Tel Aviv och inte bedriva någon form av vapenhandel med Israel.”

På en journalistfråga om denna radikala politik verkligen var sann, svarade Urban Ahlin, utrikespolitiska talesperson för Socialdemokraterna: ”Det är vad vi har kommit överens om och det gäller. Allt militärt samarbete med Israel bryts. Dessutom vill vi att samma regler ska gälla vid import av vapen som vid export.” (*Flamman* 100610)

Nu har den rödgröna regeringen genom stoppet för Saudiavtalet tydligt visat att Sverige inte kritiserar Israels politik för att den utförs av en stat som kallar sig judisk, lika litet som kritiken mot Saudiarabien har något samband med att det landet betraktas som islams vagga. Nej, det är nu kristallklart att det handlar om mänskliga rättigheter, folkrätt, global rättvisa.

Därför är det hög tid för regeringen att nu genomföra det som partierna var överens om 2010 när det gäller Israel. Det kan kanske övertyga sauderna om att de inte har drabbats av någon orättvis särbehandling, vilket vore bra både för respekten för svensk utrikespolitik och, kanske också, för de svenska exportintressena.

Internationalen

Valet i Israel: Högern kvar vid makten

Anders Karlsson

Internationalen 19/3 2015

Valaffischer i Jerusalem

Alla opinionsundersökningar inför tisdagens val i Israel pekade mot ett maktskifte, men med en formidabel valspurt lyckades högerpartiet Likud att återigen – med 30 av parlamentet

Knessets 120 platser – bli största parti. Likud, och premiärministern Benjamin Netanyahu, har suttit oavbrutet vid makten ända sedan 2009 och går nu in på sin tredje regeringsperiod. Det troligaste scenariot är att Likud återigen bildar allians med några nationalreligiösa partier och ett eller två mittenpartier.

Överraskande nog blev inte Israels grava ekonomiska och sociala problem Likudregeringens fall. Allvarligast är de skenande prishöjningarna på bostäder och den faktiska bostadsbristen. Ett ökande antal israeler har hamnat under fattigdomsstrecket och Israel är det land inom OECD där de sociala klyftorna under senare år vidgats allra mest. I svallvågorna av den arabiska våren har det också även i Israel på gräsrotsnivå vuxit fram en social proteströrelse. Den segertippade Sionistiska Unionen (en koalition mellan Arbetarpartiet och mittenpartiet Hatnuah) knöt an till de sociala problemen och lovade att med den vid makten skulle livet för den genomsnittlige israelen bli lättare. Men man saknade konkretion i sin opposition och frågan är varifrån man skulle ta pengarna när man samtidigt lovade att inte höja några skatter. Sionistiska Unionen erövrade 24 platser i det nya Knesset.

Valets lilla ljusglimt var att Förenade Arablistan – en koalition mellan arabiska småpartier, kommunistpartiet och icke-sionistiska judar – blev tredje störst med 14 platser i Knesset. En femtedel av Israels befolkning består av araber, vilka således är uppsplittrade på ett antal mindre partier. Inför valet höjde högerregeringen spärren till Knesset med syftet att en gång för alla stänga ute araberna, men med sitt alliansbygge lyckades tvärtom araberna och andra progressiva krafter att stärka sin position.

Slutligen lyckades Meretz, ett parti som jämför sig med europeisk socialdemokrati och som talar mycket om en tvåstatslösning och mänskliga rättigheter, att med nöd och näppe klamra sig över 3,25-procentsspärren till parlamentet. I det nya Knesset fick man fyra platser.

Under Netanyahu och Likuds tid vid makten har fredsprocessen varit bottenfrusen. Med största sannolikhet kommer det inte heller på denna punkt bli någon förändring. Under valrörelsens sista vecka upprepade Netanyahu likt ett mantra (hans andra mantra var hotet från Iran, som enligt Netanyahu är på tröskeln till att skaffa sig kärnvapen) att så länge han satt vid makten kommer det aldrig bildas någon palestinsk stat. Med stor sannolikhet kommer också den rådande bosättningspolitiken i östra Jerusalem och på Västbanken att fortgå. Situationen för palestinierna på de ockuperade områdena förblir ytterligt svår. Mer än någonsin kommer den internationella solidariteten med det palestinska folket under de närmaste åren att vara betydelsefull.

Netanyahu vann – Vad händer nu?

Avigail Abarbanel

Internationalen 19/3 2015

EFTERTANKEN: Så han vann, och jag måste säga att jag är lättad. Nu blir det inga mer ändlösa cykler av meningslösa ”förhandlingar” med ett Israel som låtsas att det en dag kommer att gå med på en tvåstatslösning, samtidigt som det expanderar de koloniala bosättningarna och fortsätter sina övergrepp på palestinierna. Nu kommer alla att se att palestinierna hade rätt hela tiden och att Israel aldrig har varit en förhandlingspartner.

Det finns ingen verklig politisk vänster i Israel och om den andra sidan fick bilda regering (här avses Sionistiska Unionen, en koalition mellan Arbetarpartiet och Tzipi Livnis Centerparti. ö.a.), skulle vi bara få mer av samma politik. Det återstår att se om EU kommer att ha anständighet och kurage nog att anta lämpliga sanktioner. Sedan har vi naturligtvis USA. Den amerikanska administrationen kan komma att fortsätta sin Israelvänliga politik ett tag till, men vi får se om den kommer att ha vad som krävs för att till sist göra det rätta. Israel är ingen vän till USA och ju förr de inser det, desto bättre.

Israel har grävt en grop åt sig självt. Hämta popcorn, slå er ner och titta på. Israel är idag mer radikaliserat än någonsin. Absolut mycket mer än när jag växte upp där. Visst kan jag ha fel – och jag hoppas att jag har det – men jag tror att Israels patologiska belägringsmentalitet kommer att bli mer uttalad och mer uppenbar även för utomstående. Israeler har under lång tid förberett sig på att det snart kan bli dags att bunkra upp, leva med åtstramningar och ge upp den tjugiga livsstil de har blivit alltmer vana vid under de senaste 20–25 åren. De kan klara den omställningen.

Israel har sedan det bildades hela tiden förberett sig psykiskt och ekonomiskt för att bli isolerade. Den ökade öppenhet mot omvärlden som Israel har visat under den senaste generationen eller så, och andra staters ökande acceptans mot Israel, har alltid setts som tillfällig i de flesta israeliska judars ögon. De har alltid förväntat sig att detta kommer att upphöra, och haft mentaliteten ”Låt oss njuta av det medan det varar och göra det bästa av det medan vi kan”. I grunden tror israeliska judar att världen hatar dem eftersom de är judar (eftersom de inte kan föreställa sig att det har att göra med bosättarkolonialismen eller förtrycket av palestinierna). Så även om staten Israel självt har skapat sin isolering, är det inte så israeliska judar ser det. De tror att saker ”händer med dem” utan egen förskyllan. De förväntar sig isolering och har tappat tron på strategin att vädja till västmakterna om stöd. Även mindre radikala människor kommer nu att bli radikaliserade i Israel. Det kommer att bli ännu mer propaganda och mer hjärntvätt än någonsin tidigare.

Netanyahu representerar verkligen de flesta israeliska judar, även om vissa av dem inte gillar honom. Men orsakerna till att de inte gillar honom är inte vad ni kanske förväntar er. De flesta israeliska judar identifierar sig med Netanyahus uppfattning och förståelse av omvärlden. När allt kommer omkring är Netanyahu en produkt av det israeliska samhället precis som jag var, och tro mig, när du styrs av den typen av psykologi och är omgiven av en otroligt effektiv och kraftfull propagandamaskin, är det lätt att tro att det du tycker dig se är verkligheten såsom den är. Israeliska judar har alltid bott i en psykologisk bubbla och det är den bubbla som jag själv kom ut ur 1991.

Livet kommer snart att bli mycket svårt för judarna i Israel, och många med dubbelt medborgarskap kommer att överge det sjunkande skeppet. Av dem som blir kvar kommer många att vara orubbliga fanatiker och seloter. Jag tror att innan det är över, kommer det att bli riktigt jävligt i Israel och extremt farligt.

Jag är därför orolig för palestinierna och undrar hur mycket mer de måste stå ut med, och vad de kan förvänta sig under de kommande månaderna och åren. Ett Israel som isolerar sig är farligare för palestinierna på kort sikt, eftersom världsupinionen inte längre kommer att utgöra en dämpande faktor på Israels agerande. Och tro det eller ej, den hade en dämpande effekt. Vad ni har sett hittills och vad palestinierna har upplevt såhär långt kanske bara är början. Gaza kan ge er en uppfattning om vad Israel har i åtanke för alla palestinier.

Så budskapet till de av oss som stöder palestinierna är att vi måste vara redo att stärka solidariteten. Läget kommer att skärpas ytterligare. Med Netanyahu vid rodret är slutet på kolonialismen och ockupationen nära, men det kommer att bli mycket värre innan det kan bli bättre.

Avigail Abarbanel är född och uppvuxen i Israel och tjänstgjorde i den israeliska armén. Avigail emigrerade till Australien 1991 där hon bodde i 18 år. Hon avsåg sitt israeliska medborgarskap i protest 2001 och bor och arbetar idag i norra Skottland. Avigail är privatpraktiserande psykoterapeut.

Översättning: Marco Jamil Espvall

Offensiv

Libyen i spillror efter Natofiasco

Serge Jordan

Offensiv 14/3 2015

Staden Sirte i Libyen bombades till ruiner av Nato, och är ett styrkefäste för Islamiska staten (IS).

Den 15 februari släppte en grupp som uppgav att man agerade på Islamiska statens (IS) uppdrag ett fasansfullt filmklipp, som visade halshuggningar av 21 egyptiska koptiska (kristna) arbetare. Filmklippet följdes av en omedelbar vedergällning från den egyptiska militärregimen. Jaktplan genomförde en rad bombräder över den IS-kontrollerade staden Darna i Tunisien. Efter detta dödade en militant grupp lojal med IS ytterligare 42 personer.

Flera egyptier har också tagits som gisslan sedan dess. Omkring 15 000 arbetare rapporteras ha flytt från Libyen tillbaka till Egypten av rädsla för ytterligare hämndaktioner.

De egyptiska härskarnas förevändning för att utkräva hämnd för dödandet av de koptiska arbetarna är farsartad. Den koptiska minoriteten i Egypten har under årtionden fått utstå otaliga övergrepp och repression, och de har gjorts till syndabockar av den härskande klassen.

Den egyptiska staten är dessutom förvaltare av det ekonomiska system som driver hundratusentals egyptier till att söka jobb utomlands för att försöka undkomma fattigdomen. Trots att många har lämnat landet uppskattas det att över 700 000 egyptiska arbetare fortfarande uppehåller sig i Libyen.

Egyptens president Abdel Fatah al-Sisi försöker exportera sin brutala diktators kampanj mot religiös extremism till libysk mark, för att avleda uppmärksamheten bort från regimen växande kris samt för att piska upp sin armés krackelerande prestige – som är ansvarig för massmord, tortyr och annan brutal repression mot politiska motståndare. el-Sisi hoppas också

kunna använda flygräderna för att på sikt installera en likasinnad auktoritär regim i grannlandet Libyen.

Egyptiska generaler har, tillsammans med Saudiarabien och Förenade Arabemiraten, satsat på den libyske generalen Khalifa Haftar, som tidigare var officer i Gaddafis armé. Haftars armé, sammansatt av rester från den gamla regimens militär, befinner sig i en bekymmersam allians med Libyens så kallade ”officiella” regering.

Denna regering, välsignad av Västimperialismen, är nu baserad i staden Tobruk, nära den egyptiska gränsen, efter att ha kastats ut ur huvudstaden Tripoli i augusti år 2014 av Libysk gryning, ett löst nätverk av islamistiskt influerade miliser.

Libysk gryning har sedan dess upprättat en konkurrerande regering och ett parlament med uppbackning från de qatariska och turkiska regimerna. Idag kontrollerar nätverket staden Tripoli och några områden i västra Libyen.

Dessa båda ”regeringar” är i själva verket knappt kapabla att upprätthålla lag och ordning kring de städer där de är baserade. Landet håller på att bryta samman till ett söndertrasat lapptäcke kontrollerat av lokala miliser, ofta baserade på regionala eller stamtillhörigheter, som strider om territorier och inflytande.

För tre år sedan hyllade Obamaadministrationen och dess franska och brittiska motsvarigheter störtandet av Gaddafi som en humanitär triumf och en ny modell för västlig intervention. Natoföreträdare tillkännagav att ingripandet i Libyen hade varit ”en av de mest framgångsrika i Nato:s historia”.

Natostyrkorna intervenerade dock aldrig, som CWI framhöll då, med målet att rädda det libyska folket. Syftet var att vända vågen av massrevolutionära resningar över regionen (som hade tagit dem på sängen), att åsidosätta de populäraste gräsrötterna bland upprorsmakarna mot Gaddafi och att installera en regim som var mer följsam gentemot Väst. Detta trots att Gaddafis regim hade täta band med de västliga regeringarna och genomförde nyliberala reformer under det sista årtiondet av hans styre.

Västmakterna tvekade inte att i detta syfte tillhandahålla träning, utbildning, vapen och pengar till ökända jihadister med al-Qaidakopplingar.

Även om Gaddafis fall välkomnades av betydande skikt av den libyska befolkningen avsattes han genom en intensiv bombningskampanj som dödade civila i stor skala och förstörde landets infrastruktur. Det skedde också genom främjandet av en myriad av illegitima miliser, imperialistvänliga anhängare av ”den fria marknaden” angelägna om att göra affärer med Väst och religiösa fundamentalister som var redo att bita den hand som hade fött dem. CWI kommenterade störtandet av Gaddafi i oktober 2011: ”Om detta uteslutande hade varit resultatet av de libyska arbetande massornas kamp skulle det ha blivit mycket hyllat, men imperialismens direkta inblandning kastar en mörk skugga över revolutionens framtid.”

Libyen har nu blivit en källa för regional instabilitet, ett tillhåll för jihadistiska miliser likaväl som en blomstrande marknad för vapen, droger och människohandel. Enligt FN har åtminstone 400 000 människor blivit internflyktingar på grund av stridigheterna i Libyen. Över en miljon libyska flyktingar har flytt till Tunisien.

Landet står inför en oemotsvarad nivå av våldsamheter. Åtskilliga beväpnade islamistiska fraktioner i Libyen har nyligen tillkännagivit sin lojalitet med IS. Landets katastrofala läge, en levnadsstandard i fritt fall, den omfattande avskyn mot Västimperialismens agerande och den massiva tillgången till vapen har skapat en bördig jordmån för jihadister. Det är ingen slump att kuststaden Sirte har blivit ett styrkefäste för IS. Sirte, Gaddafis födelseort och en gång en relativt välmående stad, bombades till ruiner av Nato.

Det libyska folket, de fattiga, de förtryckta och arbetarna behöver bygga oberoende organisationer styrda underifrån som kan hjälpa dem att återupprätta den kollektiva kampen för de mest livsavgörande och pressande behoven på dagordningen. Folket kommer att tvingas konfrontera alla de krafter som lever på plundringen, korruptionen och det våldsamma förtryckandet av folket.

En sådan kamp måste vara utrustad med ett program som står för fullständiga och lika demokratiska och sociala rättigheter för alla, som förkastar all form av diskriminering av kön, etnicitet, religion, stam-, regional eller stadstillhörighet.

Det har trummats för en ny internationell militär intervention från europeiskt håll, även om det i dagsläget är osannolikt. Men det libyska folket måste besluta om sin egen framtid. Varje slags inblandning och militär intervention av regionala och Västmakter måste mötas av en kraftfull opposition. Massaktioner från gräsrötterna är nödvändiga för att stå upp mot jihadisternas grymheter, korrupta miliser och landets våldsamma sönderfall.

Det är av stor vikt att kamp för riktiga jobb, en bättre levnadsstandard samt tillräcklig och fungerande infrastruktur och service får en central plats för att svepa undan den sociala grundvalen som stödet till religiös extremism vilar på. Oberoende fackföreningar måste byggas på arbetsplatserna för att försvara alla arbetares rättigheter samt för att kämpa för bättre löner och arbetsvillkor, vilka kan spela en central roll i motståndet mot rasism och religiös sektarism.

I slutänden bör det libyska folket sträva efter en regering baserad på representanter för arbetarna och de fattiga, valda via demokratiska strukturer på arbetsplatserna och i lokalsamhällena.

Genom att vägra alla former av överenskommelser med storföretagen, motsätta sig privatiseringar av offentliga tillgångar samt återta de massiva gas- och oljereserverna och andra resurser under offentlig ägo och demokratisk kontroll kan en plan dras upp för landets återuppbyggnad vilken skulle erbjuda en ljusare framtid för alla libyer.

Vi minns Halabja

Kristofer Lundberg

Offensiv 19/3 2015

5 000 döda och 10 000 skadade var resultatet när de svarta bladen skrevs in i den kurdiska historieboken den 16 mars 1988. Då genomförde den irakiske diktatorn Saddam Hussein folkmordet på kurder i Halabja.

Att bomberna föll över Halabja var inte en isolerad händelse. Det var ett led i en terrorkampanj riktad mot kurderna som kostade 180 000 människors liv i en rad kurdiska städer. Halabja har idag fått symbolisera hela folkmordet al-Anfal. Vi har kamrater som än idag tvingas leva med konsekvenserna av attacken. De skadades för livet av bland annat nerv- och senapsgasen.

Politiker fördömer folkmordet på minnesdagen, men när det genomfördes var det med en tyst acceptans från omvärlden eftersom Irak var en av USA:s viktigaste allierade i regionen.

Vi glömmer inte att en av Saddams allierade vid tidpunkten var USA. Vi glömmer inte att gasen avfyrades av granater tillverkade i Storbritannien. Vi glömmer inte att en stor del av den kemiska vapenutrustningen kom från Tyskland och Frankrike.

USA och västvärlden försåg inte bara Irak med bomber, utan även med kemiska och biologiska vapen och dito fabriker. De är alla medskyldiga till detta brott mot mänskligheten och är därför inte trovärdiga representanter för mänskliga rättigheter.

USA:s regering såg till att dollarmiljarder i lån nådde Saddam och Baathpartiet. Även exportlicenser för kemikalier, strategiska råvaror, mjukvara för missilstyrning samt utrustning för kärnvapenbygge försågs diktatorn med. USA sålde även de helikoptrar som användes för att gasa ihjäl de 5 000 kurderna i Halabja. Inom loppet av en timme hade de mött en plågsam död.

Kurderna har gång på gång förråts av imperialismen efter att ha använts som brickor i det geopolitiska spelet och har därför all anledning till att vara skeptiska mot de länder som vände bort blicken när folkmordet utspelade sig.

Till och med efter folkmordet byggde ett amerikanskt företag en stor kemisk fabrik i Irak. Den stod klar bara fyra månader efter Halabjamassakern och visar tydligt att för imperialismen väger ekonomiska intressen tyngre än människoliv.

År efter år har vi på minnesdagar hört ”Glöm aldrig folkmordet i Halabja”. Men idag utspelar sig på nytt folkmord mot kurder, assyrier och kristna, denna gång av Islamiska staten (IS) och gamla Saddamanhängare.

Det kurdiska folket fortsätter att kämpa och försvara sig.

Vi minns inte bara dem som mördades under folkmordskampanjen och alla dem som skadades. Vi tänker inte bara på dem överlevande som ännu lider av såväl psykiska som fysiska men av vad de tvingades uppleva.

Vi tänker också på, och ger stöd till, de män och kvinnor som idag försvarar de kurdiska områdena mot nya folkmord.

Vem bryr sig om Syrien?

Per-Åke Westerlund

Offensiv 21/3 2015

Vad hände med revolten i Syrien? Det är temat i en ny bok, *Syrien: Revolutionen, makten och människorna* (Verbal förlag, 2015). Tio skribenter ger en allsidig bild av revoltens rötter, regimens våld, islamisterna och situationen idag.

På fyra år har över 220 000 människor dödats och halva befolkningen, som var över 20 miljoner år 2011, har tvingats att fly. Landet är idag i praktiken uppdelat i fyra delar: Regimkontrollerade områden runt huvudstaden Damaskus och längs kusten, det kurdiska befriade Rojava i norr och nordost, den så kallade ”Islamiska staten” (IS) i öster mellan gränserna till Irak och Turkiet, samt andra rebellområden i nordväst och i söder.

Just nu pågår på nytt hårda strider om Aleppo. Assadregimen har inlett en offensiv sedan USA och dess allierade utsett IS till sin huvudfiende.

Syrien: Revolutionen, makten och människorna är en ambitiös antologi. Redaktör är Per Björklund, som är redaktör på Fria Tidningen och författare till boken Arvet efter Mubarak. Att detta är den andra breda skildringen av Syrien på svenska på sistone – efter Syrien brinner av Aron Lund – motsäger till en del ett av bokens teman, att Syrien inte ses som ”intressant”.

Per Björklund varnar redan i sin introduktion för slutsatsen att Syrien ”helt enkelt inte lämpar sig för demokrati” och frågar retoriskt om det var ”fel att göra uppror” mot ett totalitärt förtryck.

Det är ingen tvekan om att samma faktorer som ledde till revolutionerna i Tunisien och Egypten år 2011 också fanns i Syrien. Joseph Daher, medlem i Syriska revolutionära vänsterströmningen och bosatt i Schweiz, ger en bild av 2000-talets anpassning till den kapitalistiska globaliseringen, med privatiseringar som har gjort en klick runt regimen till mångmiljardärer. Massfattigdom och arbetslöshet bredde ut sig under Bashar al-Assad, som kom till makten år 2000, när hans far Hafez dog.

Upproret som inleddes år 2011 var ungdomligt och fredligt. Men det blev kortvarigt, som det beskrivs i kapitlet om det befriade Manbij och revolten i Saraqeb. Regimens svar var våldsamhet och revolten utvecklades till ett inbördeskrig. Yassir Munif berättar att de första rebelltrupperna åkte till fronten och ersattes av ”bröd-FSA”, som kallades så på grund av dess plundringar och korruption. De unga gick därefter över till islamister som Ahrar al-Sham och al-Nusra. Detta i en av de befriade städerna, Manbij.

Aron Lund står för ett av bokens mest genomarbetade kapitel, ett bearbetat kapitel ur hans egen bok, om hur kriget växte fram. Hans fokus är på islamistgruppernas framväxt och rötter ur diskriminering av sunnimuslimer, USA:s krig och stödet från Gulfstaterna.

I ett annat kapitel, av Joakim Medin, beskrivs att den Fria Syriska Armén ”är i själva verket hundratals små arméer, utan gemensamma befäl, resurser, befriade zoner eller ens politiska mål, där många opererar efter självständiga agendor.”

Bitte Hammargren, som länge har bevakat Mellanöstern i Svenska Dagbladet, sammanfattar Saudiarabiens roll: ”Det låg inte heller i de auktoritära Gulfstaternas intresse att fredliga aktioner skulle kunna tvinga fram en regimförändring. Saudiska pansarstyrkor hade varit med om att slå ner ett folkligt uppror i Bahrain i mars år 2011. Kungahuset på Arabiska halvön var livrädda för massdemonstrationer där talkörerna krävde regimens fall. Militariseringen av det syriskas upproret passade Gulfstaternas styrande bättre.”

Boken ger jordnära beskrivningar av livet för folket i Syrien idag. Den ”mesta tiden till att överleva och förmedla” vad som händer, skriver Somar Al Naher, tidigare ledarskribent på Aftonbladet. Doktor Waleed i Saraqeb, som intervjuas av Helena Gillinger, berättar om elbristen, om att skolorna är stängda och den dagliga oron för familjens överlevnad.

”Vem orkar bry sig om Syrien”, frågar sig DN-journalisten Niklas Orrenius, en fråga som återkommer i andra delar av boken. Alltför sällan görs en skillnad mellan imperialistiska regimer och makthavare å ena sidan, och folkliga, arbetar- och vänsterorganisationer å den andra. Världens makthavare har nog ”brytt sig” – men med vilket syfte och vilket resultat? Imperialistiska och utländska militära ingripanden och stöd har trappat upp kriget och förödelsen. Vad ett större militärt ingripande från Västmakterna kan leda till är tydligt i Libyen.

Bland arbetar- och vänsterorganisationer finns både de som stödjer Assad som en ”motvikt” till USA och de som blundar för islamistrebellerna, därför att störta Assad är huvuduppgiften.

För socialister gäller att ha en självständig klasståndpunkt – vad är bäst för arbetare och förtryckta i Syrien? Vilka krafter kan stå för denna linje? Att ge stöd till Assad, USA:s allierade eller islamister är att svika denna uppgift.

Syrien har faktiskt engagerat i Sverige – i det fall som har försökt förena väpnad kamp med sociala och politiska förändringar, i det av kurder grundade Rojava. Tusentals har demonstrerat till stöd för Kobanê när IS omringade staden.

Joakim Medin, som nyligen frigavs efter att ha gripits av syriska regimstyrkor, ger en matnyttig bild av Rojava i ett av bokens kapitel. Han visar hur Rojovas konstitution medvetet betonar feminism, lokal makt och alla etniska och religiösa gruppers demokratiska rättigheter. Detta till skillnad från Barzanis regim i den kurdiska delen av Irak (KRG). Det är Rojovas program och praktik som har lagt grunden för det som blev segern mot IS i Kobanê. Militära strider handlar minst lika mycket som vapen om politik och kampmoral.

Joakim Medin varnar också för USA:s, Turkiets och Barzanis rädsla för revolution, trots att Rojava ”hittills inte ens varit särskilt superradikal”. Exempelvis har inga åtgärder tagits mot privat näringsidkande. USA och Barzani gav begränsat militärt stöd till Kobanê, men ”mycket tyder på den amerikanska insatsen för kurderna kom med motkrav” på närmande till KRG och FSA.

Syrien: Revolutionen, makten och människorna förtjänar många läsare och uppföljning. Är det något som är tydligt från de senaste fyra åren är det behovet av demokratiska organisationer för att genomföra en verklig revolution i arbetarnas och de fattiga massornas intresse.

Proletären

Längtan efter fred i Syrien

Patrik Paulov

Proletären 11/3 2015

Damaskusbon och hjälparbetaren May Almoudalal om fyra år av konflikt

Marknadsgata i Damaskus gamla stad.

– Det är inblandningen utifrån som är orsaken till att kriget i Syrien fortsätter. Det säger Damaskusbon May Almoudalal när hon beskriver situationen efter fyra år av krig och terror. Trots allt som hänt lever hoppet om att det åter ska komma en tid av fred.

2005 flydde May Almoudalal med familj från våldet i Bagdad till tryggheten i Damaskus. Två miljoner irakier gjorde samma resa västerut under åren av USA-ockupation.

Men lugnet i det nya hemlandet varade inte länge. I mars 2011 bröt den syriska konflikten ut, vilken resulterat i en katastrof av närmast ofattbara mått.

När fyraårsdagen av konflikten närmar sig kontakter vi May Almoudalal i Damaskus och ber om en intervju. Det är inte första gången vi talar med henne. Under krigsåren har May Almoudalal, som har vänner i Sverige, vid ett tiotal tillfällen bjudit Proletärens läsare på unika vittnesmål från Damaskusregionen.

I sitt arbete för den icke statliga hjälporganisationen Danska flyktingrådet har hon under konflikten mött många flyktingar från olika delar av landet.

• **Fyra år har nu gått. Hur har folket i Syrien påverkats av åren av krig, förstörelse och sorger?**

– Om jag ska vara ärlig så är syrierna ganska trötta. På samma gång insisterar folk på att ta sitt ansvar i kampen mot terroristerna, även om insatserna från var och en är små.

• **Hur ser vardagslivet ut? Även om det är krig i delar av landet så går ju livet vidare för de allra flesta med jobb, skola, familjeliv och andra dagliga sysslor.**

– Om du går ut på gatorna i Damaskus ser allt normalt ut, men vi har brist på el och annan offentlig service. Krisen har fört med sig en enorm arbetslöshet. Samtidigt söker sig människor till andra arbeten på marknaden eller i matsektorn. Det är ett försök att anpassa sig tills kriget är över och livet blir såsom det var förr.

• **Hur är situationen i den rebellkontrollerade staden Qudsaya utanför Damaskus? Du har tidigare berättat om införandet av sharialagar med hårda restriktioner för kvinnor och förbud mot alkohol.**

– Jag flyttade nyligen ifrån Qudsaya, men jag har många vänner som bor kvar. Läget är väldigt illa. För en tid sedan avrättades fyra män på det stora torget. Männerna påstods vara narkotikahandlare, men alla vet att det är de väpnade grupperna som är de verkliga brottslingarna. Detta är ett bara litet exempel på sådant som händer.

• **Du arbetar för Danska flyktingrådet (DRC). Vad har ni för verksamhet?**

– Vi hjälper invånare i Syrien av alla nationaliteter som fördrivits från sina hem. Vi erbjuder våra mottagare stöd i form av kläder, mat och vatten, hygienartiklar, utbildning, skydd för barn och kvinnor, rehabilitering, yrkesutbildning med mera.

• **I stora svenska medier får vi höra rapporter om att många invånare flyr undan den syriska regeringsarméns attacker. Stämmer det?**

– Påståendet att folk flyr från armén är nästan komiskt. I Syrien får vi varje dag höra vittnesmål från människor som har flytt från brännpunkterna i Damaskusområdet. De kan vittna om det lidande som de väpnade gängen orsakar.

Första gången Proletären intervjuade May Almoudalal var i april 2012. Kriget pågick men i betydligt mindre skala, och FN-sändebudet Kofi Annan arbetade för fullt för att förverkliga sin fredsplan.

May Almoudalal påpekade då att USA, Gulfstaterna och övriga länder som pumpade in vapen och pengar till de väpnade grupperna inte hade något intresse av fred i Syrien. Deras agenda

var tvärtom att underblåsa våldet med målet att störta Assadregeringen och få en västallierad regim i Damaskus.

• **Fredsplanen 2012 misslyckades, precis som alla efterföljande försök att lösa konflikten genom förhandlingar. Varför?**

– Det är inblandningen utifrån som är orsaken till att kriget fortsätter. Den syriska regeringen har hela tiden arbetat för att finna en politisk lösning på konflikten, men USA och dess allierade har gått emot varje freds-initiativ. Och den syriska oppositionen och dess anhängare följer USA:s agenda.

• **Hur är det med de lokala uppgörelserna i enskilda städer och områden mellan väpnade grupper och myndigheterna? Här har syrier som tagit upp vapen erbjudits amnesti om de återgår till ett civilt liv.**

– Ärligt talat så har de i vissa fall varit framgångsrika. Många syrier anser att medlemmarna i de väpnade grupperna är brottslingar som borde bestraffas för det de gjort. Men president Bashar al-Assad har sagt att de i grunden är syrier som har gjort fel. Genom att lägga ner vapnen får de en ny chans, och de flesta återförenas med samhället.

Sedan ett år tillbaka har mycket av medierapporteringen handlat om terroristgruppen Islamiska staten (IS). May Almoudalal och andra syrier har i Proletären vittnat om att de religiösa extremisterna inte är något nytt fenomen. Dessa dominerade det väpnade upproret redan från start.

Det nya med Islamiska statens framväxt är att organisationen lyckats samla många av de krigare som tidigare stred i andra mindre rebellgrupper, inklusive sådana som var en del av den väststödda Fria syriska armén. Dessutom har flödet av krigare från Sverige och övriga världen ökat.

• **Barack Obamas lösning i kampen mot IS är, utöver bombningar i Syrien och Irak, att stärka ”moderata syriska rebeller”. USA ska tillsammans med Turkiet och Saudi-arabien utbilda 5000 nya rebeller. Hur ser du på det?**

– Jag vill ställa motfråga: Är dessa verkligen ”moderata rebeller”? Naturligtvis inte. Talet om ”moderata rebeller” är ett dåligt skämt på samma sätt som koalitionens bombningar mot Islamiska staten. Den enda kraft som på allvar kämpar mot terrorismen i Syrien är den syriska armén och Assads regering.

• **Hur ska då IS och övriga terrorgruppers framfart kunna stoppas?**

– När västländerna på allvar vill det så tror jag vi kommer att få se slutet på den globala terrorismen. De krigare som kommit till Syrien från andra länder har gjort det med dessa länders vetskap. Den dag väst samarbetar med regeringarna i Syrien och Irak kan vi få ett slut på terrorismen.

• **På senare tid har väst drabbats av terrordåd som liknar de attacker som i årtal drabbat syrierna. Efter Charlie Hebdoattentatet i januari samlades många världsledare i Paris i en demonstration mot terrorismen, trots att de själva stött extremistgrupper i Syrien.**

– Det framstod som ett hån att alla var där och fördömde terrorismen. De försökte säga, titta på oss, vi är oskyldiga offer precis som ni i Syrien. Men det hela var som om någon först dödar en person och sedan deltar på begravningen. Och Israel förblir den största terroristen i Mellanöstern även om Netanyahu manifesterar mot terrorism.

May Almoudalal har genomlevt flera förödande krig. Något som hon framhåller som hoppfullt är att det syriska folket mycket bättre än det irakiska lyckats stå emot försöket att underblåsa sektaristiska motsättningar mellan olika grupper.

– Det finns fortfarande en del syrier som tar emot pengar och vapen utifrån och säger sig kriga i frihetens eller islams namn. Men de är avslöjade, deras lögnar går inte hem. Min bild är att syrierna blir allt mer medvetna om att detta är ett försök att splittra landet i mindre delar.

• **Vad tror du om framtiden? Finns det möjlighet att åter få fred i Syrien?**

– Jag tror att det finns en chans, om alla syrier inser att de är offer för ett krig som andra för på vår mark, och när väst inser att det skapat ett monster under namnet IS. Jag hoppas att det inte kommer att dröja länge.

Visst går det att tala med Assad!

Patrik Paulov

Proletären 19/3 2015

2009 gick det bra för John Kerry att resa till Damaskus och tala med Syriens president Bashar al-Assad. Sedan 2011 anser USA samtal vara omöjliga.

Västvärlden är så besatta av att få bort Syriens president Bashar al-Assad att de föredrar fortsatt krig framför samtal om vägen till fred.

Utrikesminister John Kerrys uttalande i helgen om förhandlingar för att få ett slut på den fyra år långa Syrienkonflikten fick stort genomslag. Det tolkades som att USA slutligen bytt ståndpunkt och accepterar Syriens president Bashar al-Assad som en legitim part i kommande förhandlingar.

Den förklaring som fördes fram av en rad analytiker var att USA insett att Islamiska statens (IS) terrorvälde trots allt är ett större hot än Assads sekulära styre i Damaskus.

Det dröjde dock inte länge innan USA:s vapenbröder i den syriska konflikten reagerade.

Turkiets utrikesminister Mevlut Cavusoglu förklarade upprört att det inte går att förhandla med en ”regim” som dödat 200.000 människor. I Cavusoglus värld har uppenbarligen inte de terrorgrupper som Turkiet, USA och andra länder backat upp någon som helst skuld till dödandet.

Frankrikes utrikesdepartement slog fast att det måste till en politisk förhandlingslösning mellan olika syriska parter, men att Assad inte kan vara en av dessa. Detta är västvärldens klassiska ståndpunkt: Gärna demokratiska val, fast bara mellan kandidater som väst godkännt.

Ett förtydligande från USA:s utrikesdepartement tog slutligen tog död på hoppet om att USA insett att dess hittillsvarande Syrienpolitik lett till en katastrof.

Talespersonen Jen Psaki konstaterade att vad Kerry menat var att representanter för "regimen" kan vara med i samtal men att det var uteslutet att Assad själv skulle kunna spela någon roll i en fredsprocess.

Syriens styrande förhöll sig klokt avvaktande till Kerrys första utspel. Vi hör vad de säger men vill först se vad de gör, förklarade Assad och upprepade kravet om ett slut på stödet utifrån till terrorgrupperna.

Spekulationerna har pågått länge om att de stater som i årtal eldat under konflikten snart kommer att göra gemensam sak med Syriens styrande mot IS-terrorn.

Men det har inte skett. Faktum är att USA i samarbete med Turkiet och Saudiarabien påbörjat beväpningen en ny rebellstyrka att sätta in på syrisk mark.

Huruvida det är IS eller Assadregeringen som är huvudfienden har de inblandade parterna ännu inte kommit överens om.

Varför har de krigsaktivistiska staterna i Syrien hakat upp sig på att Bashar al-Assad måste bort? Varför så mycket fokus på en enda person?

Kan det vara så att USA med vänner mycket väl vet att Assad har ett betydligt större folkligt stöd än de oppositionella syrier som väst vill ska leda landet?

Kan det vara så att USA insett att Assad blivit en samlande kraft för alla de syrier som inte vill att deras land ska tvingas underordna sig västvärldens diktat?

Slutligen vill vi påminna om att det går att tala med Bashar al-Assad. John Kerry har själv gjort det.

2009 besökte han Damaskus i rollen som ordförande för Senatens utrikesutskott. Då blev det först möte och sedan informella samtal under en middag med det syriska presidentparet.

Det är något Kerry håller tyst om idag.